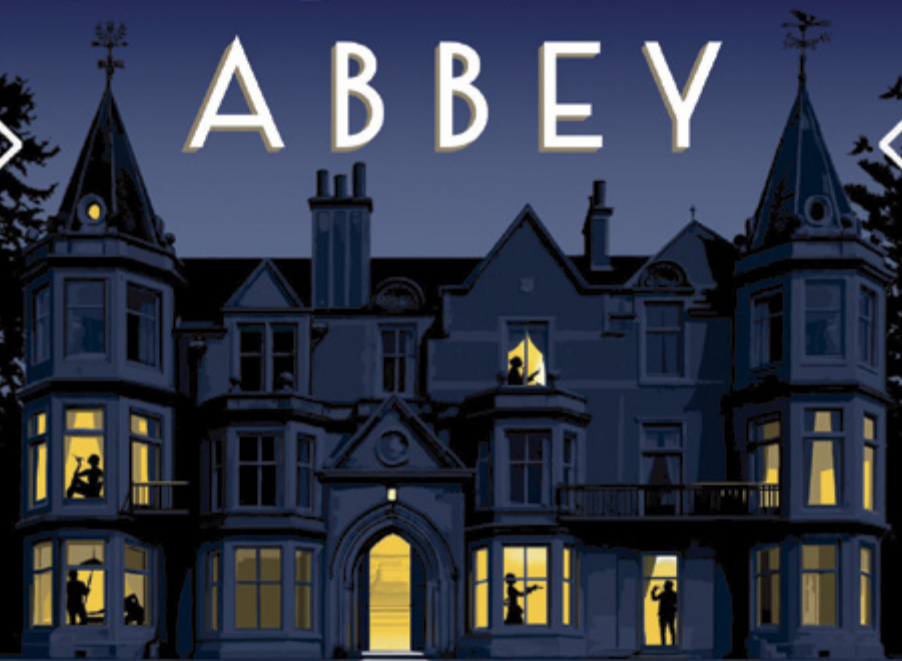

BETH
COWAN-ERSKINE

LOCH
DOWN
ABBEY

KUKAAN EI PÄÄSE SISÄÄN.
KUKAAN EI PÄÄSE ULOS.

BAZAR

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Timo Korppi
Englanninkielinen alkuteos *Loch Down Abbey*
© 2021 by Beth Cowan-Erskine

ISBN 978-952-376-863-5

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Taitto Keski-Suomen Sivu Oy
Painettu EU:ssa

Omistettu äidilleni Teresalle,
joka on aina sanonut,
että olen synnynnäinen
tarinankertoja.

Johdanto

Loch Down Abbey on komea kartano lähellä Inverkillenin kylää, Loch Downin rantamaisemassa ja keskellä Skotlannin ylämaita. Tilan halki juoksee joki nimeltä *Plaid*, josta johtaa myös *Plaid Whisky* -alkoholin nimi. Vielä kuuluisampi tuo joki on kuitenkin lohenkalastuksesta. Tapahtumat sijoittuvat 1930-luvulle, kun kautta maan leviää huhujen mukaan merkillinen sairaus. Se on hyvin tarttuva ja on ehtinyt surmata jo satoja ihmisiä. Enimmäkseen englantilaisia, joten emme ole taudista kovin huolissamme.

Päähenkilöt

Ogilvy-Sinclairin perhe

MATRIARKKA

Lady Georgina – Inverkillenin leskikreivitär

Edellisen lapset

Lordi Hamish Inverkillen – Inverkillenin 19. jaarli,
Lady Georginan poika, naimisissa **Lady Victorian**
kanssa

Kunnianarvoisa Majuri Cecil Ogilvy-Sinclair – toi-
nen poika. Drysdalen markiisittaren leski

Lady Elspeth Comtois – naimisissa **Philippen,**
Clairvaux'n markiisin kanssa

MATRIARKAN LAPSEN LAPSET

Lordi Angus Templeton – kreivin arvon perijä, naimi-
sissa **Lady Constancen** kanssa

Fergus Ogilvy-Sinclair – kihloissa **Lady Eva Zander-**
Bitterlingin kanssa

Lady Annabella (Bella) Dunbar-Hamilton – naimi-
sissa kunnianarvoisan **Hugh Dunbar-Hamiltonin**
kanssa

Muita

Wardin perhe – **Iris Wynford**, vanhemmista ei tietoa
Perheen koirat – **Grantham**, lyhytkarvainen saksansei-
soja ja **Belgravia**, musta labradorinnoutaja
Lapsenlapsenlapset – yksi hiomaton teini, kolme ranska-
laista pikkuista ja kolme vinkuikäistä skottia

Palvelusväki

Hovimestari – **Hudson**
Johtava taloudenhoitaja – rouva **MacBain**
Kamaripalvelija – herra **Mackay**
Talon emännän kamarineito – neiti **Maxwell**
Ensimmäinen miespalvelija – **Ollie**
Lastenhoitaja – neiti **Mackenzie**
Autonkuljettaja – **Lockridge**
Kokki – rouva **Burnside**
Riistanvartija – **Ross MacBain**
Viskimestari – **Vanha MacTavish**
Lukuisa joukko muuta palvelusväkeä, liikaa lueteltavaksi

Muita

Herra **Andrew Lawlis** – lakimies
Imogen MacLeod – edellisen avustaja
Pastori **Malcolm Douglas** – kirkkoherra
Rikostarkastaja Jarvis – Loch Downin poliisiasemalta
Thomas Kettering – lontoolainen taidehistorioitsija

Huhtikuu

Kotimatka noista käsittämättömän ikävyyttävistä tanssiaisista tuntui pitkältä ja aikainen aamulähtö tuntui vielä kamalammalta illalla kitatun viskin vuoksi. Lady Annabella Dunbar-Hamilton, Inverkillenin jaarlin ja kreivittären tytär, jaksoi ihmetellä, eikä ensimmäistä kertaa, miksi he edes olivat vaivautuneet lähtemään sinne. McIntyren kevättanssiaiset olivat toki vanha traditio, mutta hän, kuten veljensäkin, olivat jo tahoillaan naimisissa. Jopa nuorin veli oli vihdoinkin ehtinyt kihloihin ja hänen häänsä olivat enää viiden viikon päässä.

Miksi heidät oli pakotettu ottamaan myös lapset mukaan tanssiaisiin, sekin oli hänelle arvoitus. On vaikea nauttia olostaan, kun tenavat riehuvat ympärillä. Eikä kyse ollut siitä, etteikö lastenhoitaja pystynyt normaalioloissa hillitsemään heitä, mutta tämän jouduttua pyydystämään kersoja yhdistetyn yöpala- ja aamiaispöydän alta piileksimästä ja makkaroita pihistelemästä, hän arveli lastenhoitajan turvautuneen tarjolla olleeseen ylenpalttiseen viskiin. Ei hän sitä tiennyt varmaksi, ei tietenkään, mutta ei asia sinällään häntä vaivannutkaan; perheen piirissä vallitsi laaja yhteisymmärrys siitä, että palvelusväki sai käyttää pitkää kättä, kun perheen jäsenet eivät olleet pitämässä heitä silmällä. Pitäisikö asia kuitenkin ottaa henkilökunnan kanssa puheeksi? Joka tapauksessa hän oli kipeästi kylvyn tarpeessa ennen teeaikaa ja tekisi päätöksensä vasta sen jälkeen. *Koska ollaan kotona?* Matkustaminen oli niin väsyttävää.

Vihdoin, lopultakin, he olivat perillä ja Bella, kuten häntä tuttavallisesti kutsuttiin, silmäili välinpitämättömästi rakennusta, jossa hän oli asunut koko pienen ikänsä. Abbey oli rakennettu Loch Downin rantamaisemaan ja oli toiminut Ogilvy-Sinclairin klaanin kotina jo kuusi vuosisataa. Henkilökunta seisoi asennossa etupihalla heitä vastaanottamassa.

Bella keinahteli palvelusväen ohitse ja mutisi jokusen sanan muutaman sisäkön suuntaan, mutta ei kenellekään heistä erityisesti. ”Lastenhoitaja on huonovointinen, saatelkaa lapset hänen puolestaan lastenhuoneeseen ja purkkaa sitten matkalaukkuni.” Kun hän sai näkyviin johtavan taloudenhoitajan, ilme kirkastui: ”Kas, rouva MacBain, tanssiaispukuni helma kaipaa korjaamista. Eräs tanssi lähti vähän laukalle – muistattekin varmaan, miten tanssiminen sujuu lordi Neasdenilta. Olin kuulevinani hieman repeytyvän kankaan ääntä. Toivottavasti ei mitään vakavaa; vastaanhan minä puvun Edinburghista hankin.”

Sisäköt niiaivilivat ja odottelivat, että loputkin perheestä ehtivät sisään leveän, kivistä tehdyn portaikon kautta ja katosivat näkyvistä, ennen kuin he uskalsivat liikahtaakaan.

Perheenjäsenet eivät ikinä katsoneet palvelusväkeä suoraan kasvoihin. Niiden kanssa ei sopinut käyttäytyä liian tuttavallisesti. Niitä, jotka olivat henkilökohtaisia palvelijoita, auttoivat pukeutumisessa ja sen sellaisessa, kutsuttiin kuitenkin heidän oikeilla nimillään. Muu väki oli kuitenkin talossa vain ollakseen siirreltävässä tarpeen mukaan paikasta toiseen. Kuten shakkinappulat. Maisie, Daisy tai mikä lie... laiskuri kuitenkin. Bella ei jaksanut muistaa. Hän oli sentään jaarlin tytär, jonka ei tarvinnut turhia asioita muistaakaan.

Bella asteli asehuoneeseen, joka oli talon laajin avoin ja yleinen tila. Kyseessä oli 1500-luvun alkupuolella rakennettu pitkänomainen, kahden kerroksen korkuinen tila,

jonka seinillä ja vitriineissä esiteltiin näyttävästi perheen entisaikaisia aseita ja haarniskoja. Bella siirtyi tammipuiseen portaikkoon – vasemman laidan portaat olivat perheen käyttöön, oikeanpuoleiset varattu vieraille – ja nousi ensimmäiseen kerrokseen ja kulki läpi pitkän, puukaiveruksilla koristellun käytävän. Sen seinillä esiteltiin ylpeästi Inverkillenin vaakuna ja sen ympärillä lyömämiekkvoja ja sotakirveitä, vihollisilta saaliiksi saatuja. Kokoelmaa havittelivat turhaan itselleen monet museotkin, mutta asehuoneeseen osuneet kävijät ihailivat eniten sen kattoa. Abbey oli yksi harvoista rakennuksista Skotlannissa, jossa oli kaareva sisäkatto ja sen koristeina metsästysaiheisia maalauksia. Huhun mukaan maalaukset olivat itsensä Holbeinin käsialaa ajalta, kun kuningas Henrik VIII sattui mainitsemaan, että halusi viettää yhden metsästyskauden täällä. Tietenkään hän ei koskaan saapunut Skotlanttiin, olivathan maat keskenään tukkanuottasilla. Mutta silloinen Inverkillenin seitsemäs jaarli osoittautui idiootiksi ja saattoi itsensä lähes konkurssiin, kun yritti koristella talonsa kuninkaallisen vierailun edellyttämään kuntoon. Vierailun, joka ei koskaan toteutunut. Onneksi kahdeksas jaarli nai pikaisesti tanskalaisen prinsessan, lievästi sukua sikäläiselle kuningashuoneelle, vaikkakin sukupuu oli kyseenalainen, ja sai ylenpalttiset myötäjäiset. Naimakaupan junaili seitsemännen jaarlin vaimo, silloinen kreivitär. Perheen sankari ja pelastaja, kuten niin usein oli, vaikka kuvansa seinille saivatkin lähinnä miehet.

Ei sillä, että Bella olisi noita kuvia ikinä pysähtynyt katselemaan. Hän oli kasvanut niiden ympäröimänä ja hänelle ne olivat lähinnä vain kuvien vilinää matkalla huoneesta toiseen. Taide, gobeliinit seinillä, vuosisatojen varrella keräilyt erilaiset esineet... mitä katsomista niissä oli? Kaikkihan elivät samalla tavalla, eikö niin? Ainakin kaikki, jotka hän sattui tuntemaan.

Bella kääntyi kannoillaan, kun ehti käytävän kaariovelle. Sisäkkö ja kaksi miespalvelijaa patistivat lapsia kohti rakennuksen takaosaa ja pikkuisten kirkkaat äänet kaikuivat asehuoneen seinästä toiseen lisäten hänen muutenkin jyskyttävää päänsärkyään. Miten niin pienistä olioista lähtikin niin isosti ääntä. Hän jaksoi tuskin odottaa, että saisi upottaa itsensä kylpyammeeseen.

Kääntyessään tummasävyiseen, paneloituun käytävään, joka vei kohti hänen omia huoneitaan, Bella huomasi äitinsä kamarineidon, joka oitis hänet nähdessään niiasi. Maxwell ei ikinä lähtenyt muun perheen mukana tanssiaisiin. Päätös, jota kumpikaan ei oikein ymmärtänyt. Mutta Maxwell ei ollut siitä pahoillaan. Kamarineidolle päinvastoin sopi oikein hyvin ylimääräinen vapaailta, jonka vielä kruunasi mahdollisuus seuraavana aamuna loikoa sängyssä tavalista pitempään. Hän päästi lady Bellan ohitseen ja kiiruhti sitten juoksujalkaa palvelusväen portaisiin. Kamarineito oli ehtinyt jo toivoa, että voisi käyttää herrasväen portaita, mutta kun perheenjäseniä alkoi jo lappaa asehuoneen ovesta sisään, se ei enää ollut mahdollista. Hän piiloutui vihreän verkaoven taakse ja hiipi kiertotietä alakertaan. Ennen kuin livahti piilostaan esiin, hän antoi lordi Inverkillenin ja tämän poikien mennä ohitseen. Lordi ei näyttänyt erityisen hyväntuuliselta, kamarineito oli huomaavinaan.

”Angus ja Fergus, tulkaapa mukaan.” Se oli enemmänkin suora käsky kuin ehdotus. Lordi lähti menemään kohti karttahuonetta, vaivautumatta vilkaisemaan, olivatko pojat kuulleet sotilaallisella äänenpainolla ilmaistua määräystä. Veljekset vaihtoivat epävarmoja katseita keskenään, mutta lähtivät Lordin perään, Angus suorastaan ääneen huokaisten. Maxwell kuuli huokailun myös ja alkoi ihmetellä, oliko tanssiaisissa sattunut jotakin erikoista, mutta lähti sitten kiirehtimään asehuoneen poikki. Ulos hän livahti pääovesta ja otti paikkansa rouva MacBainin vieressä sil-

mäillen, kuinka lady Eva, Fergusin morsian, autettiin ulos autosta. Siihen sisältyi seremoniaa aivan liikaakin Maxwellin mielestä, mutta miespalvelijat olivat läöpällään tyttöön, joka lypsi heiltä kaiken huomion, minkä vain pystyi. Tämä oli saapunut Lontoosta muutamaa päivää aikaisemmin ja oli käyttänyt aikansa tähän saakka lähinnä palvelusväen välttelyyn. Väki puolestaan oli tottunut hankaliin vieraisiin, jopa työläisperheiden jäseniin, mutta Lady Eva osoitti jo selviä merkkejä väärästä luulosta, että hänestä tulisi avioliiton myötä talon kreivitär, joka jakeli käskyjään oikealle ja vasemmalle. Sisäköt olivat jo näännyksissä. Maxwell ei voinut olla säälimättä palvelusväkeä Lontoossa, jotka lady Evan komennossa olivat joutuneet koville, mutta saivat nyt onneksi nauttia vähäisemmästä kiireestä. Ajatus sai vaivihkaisen hymyn hiipimään hänen kasvoilleen.

Eva oli niitä naisia, jotka eivät ikinä väsyneet käyttämään valtaansa tanssittaa palvelusväkeä oman pillinsä mukaan. Mutta oliko oikea päätös naida Fergus, se askarrutti häntä edelleen. Ikävä kyllä tämä oli vain varamies, ei jaarlin arvonimen perijä, kuten Evan isä oli pisteliäästi sanonut Lordi Inverkillenin nuoremasta pojasta, kun tämä oli kosinut hänen tyttärtään. Lordi Zander-Bitterling, vaikka halusikin ainoalle lapselleen vain parasta, oli kuitenkin myös ja ennen kaikkea pragmaattinen liikemies. Hänen yhtiönsä olivat palatsin hovihankkijoita merenelävien osalta ja palvelivat myös muita menestyviä yrityksiä Lontoossa. Kun lordille selitettiin White's-klubilla tarjotun päivällisen aikana, että Fergus johti perheensä lohenkalastukseen liittyvää liiketoimintaa, Lordi Bitterlingin asenne pehmeni. Mies haistoi mahdollisuuden saada neuvoteltua kuuluisaa skottilohta omiin tarpeisiinsa reippaalla perhealennuksella.

Niinpä Eva lähetettiin pikaisesti Skotlantiin valvomaan hääjärjestelyjä. Tosin hän oli heti pettynyt saamaansa kohteluun ja majoitukseen, toisen kerroksen mielestään aivan

liian ahtaissa huoneissa. Lontoon seurapiirien kerma oli tulossa Skotlantiin hääjuhlallisuuksiin ja tapaus saisi palttilaa kaikissa medioissa, johtava seurapiirilehti *Tatler* mukaan lukien, jos se oli hänestä kiinni. Siksikään Eva ei voinut edes kuvitella jättävänsä häidensä suunnittelua minkään maalaiskartanon henkilökunnalle, joista useimmat eivät olleet nähneet maailmaa kotikylänsä ulkopuolella. Nyt, kun hän oli ollut itse paikalla muutaman päivän, hän tajusi tehneensä oikein saapuessaan hyvissä ajoin. Skottiruutuista kangasta häissä? Oikeastiko? Totta, oltiin Skotlannissa. Ja totta sekin, että se oli paikallinen traditio. Mutta täkäläinen kangaskuosi oli aivan hirveä. Oli totta vieköön taivaan lahja, että hän oli lähtenyt tarpeeksi aikaisin liikkeelle. ”Rouva MacBain, voisimmeko kohta käydä aamiaishuoneessa läpi alustavan vieraslistan? Haluan, jos suinkin mahdollista, saada sen viimeisteltyä torstaihin mennessä, että meillä on aikaa teettää koristekaiverretut kutsukortit. Riisun vain hattuni ja käyn puuteroimassa nenäni ensin.” Eva käveli sen sanottuaan tiehensä jäämättä odottamaan vastausta.

Rouva MacBain jäykistyi paikalleen, pyöritteli hetken päätään, mutta toipui sitten nopeasti ja nyökytteli. ”Kuten haluate, arvon lady.” Kääntyessään hän näki, kuinka talon pihaan tuotiin kolmekymmentä, ehkä jopa neljäkymmentä matkalaukkua ja matka-arkkua. Niiden kantajia perheen koirat Grantham ja Belgravia haukkuivat ja pomppivat miehiä vasten, kun nämä kulkivat laukkuja raahaten. Ikään kuin minulla ei olisi tällä hetkellä muutakin tekemistä, rouva MacBain mietti.

Maxwell heitti rouva MacBainiin osaaottavan katseen. ”Neljä päivää talossa ja käyttäytyy kuin omistaisi koko kartanon”, hän kuiskasi.

”Siinä on sinullekin näyte englantilaisista”, rouva vastasi. Saman tien hän pyyhälsi etuovelle jakamaan vastuita sisä-

köille. ”Saatte hoitaa nuo matkatavarat puolestani, tulen auttamaan niin pian kuin pääsen. Katsokaa, että miespalvelijat kantavat ne pihalta sisään saman tien. Eikä mitään tupakkataukoja. Koirat on päästetty pihaan, enkä halua kokea samaa kuin viime vuonna!” Heiltä oli mennyt viikkokausia tuulettaa ja kuurata virtsan haju itsensä lordin suosikkimatkalaukusta.

Rouva MacBain oli aamiaishuoneessa ensimmäisenä ja sulki oven perässään jättäen asehuoneen metelin oven taakse. Tapansa mukaan hän vilkaisi ympärilleen nähdäkseen, oliko kaikki järjestyksessä, silitti sen jälkeen kädellään asunsa ryppyjä ja kääntyi katsomaan ikkunasta lady Evan saapumista odottaessaan. Rouva MacBain oli aina vihannut tuota huonetta, jonka matto oli kudottu perheen nimikko-kuosiin ja väreihin, jotka aiheuttivat hänelle päänsärkyä. Häneltä oli mennyt monta vuotta onnistua ylipuhumaan lady Inverkillen siihen, että he järjestivät viikko-ohjelmaan liittyvät neuvottelutapaamiset rouvan yksityisessä olohuoneessa. Lady Evan kanssa oli pakko yrittää samanlaista järjestelyä. Hänellä oli sellainen epämiellyttävä tunne, että siinä olisi vieläkin isompi kivi käännettäväksi. Rouva MacBain yritti painaa mieleensä, että etsisi jonkin vaihtoehdoisen huoneen tulokastyölle työpisteeksi. Ehkä Wedgewood Room olisi siihen sopiva huone.

Alice MacBain oli hyvin tietoinen omasta ylivertaisesta pätevydestään. Jos hän olisi sattunut syntymään pojaksi, hän olisi tässä iässä ylennyt jo päähovimestariksi, siitä hän oli aivan varma. Mutta naisena hän oli joutunut aloittamaan uransa sisäkkönä. Siitä hän oli ylennyt nopeasti johtavaksi taloudenhoitajaksi ja hoitanut sitä virkaa Abbeyssa jo liki viisitoista vuotta. Siinä asemassa ei ketään häntä nuorempaa ollut ollut, ei ainakaan hänen tietääkseen. Ja sen tunnustivat muutkin, hieman kateutta äänessään. Abbeyn taloudessa ei ollut mitään sellaista, mitä hän ei olisi tiennyt

ja siksi hän johti kartanon taloutta varmalla otteella kuin amiraali laivastoon.

Hän siirtyi pois ikkunasta ja vilkaisi kelloa takan reunalla. Aikaa oli kulunut jo kymmenen minuuttia. Alkoi olla jo kiire saada teetarjoilu valmiiksi ja päästä tarkastamaan yläkerran liinavaatelaatikoista pyyhkeiden tilanne. Nyt kun koko perhe oli taas paikalla, pyyhkeitä likaantui hälyttävällä vauhdilla. Nyt aikaa oli mennyt jo viisitoista minuuttia. Missä se nainen viipyi? Pitkä iltapäivä alkoi jo tehdä tuloaan.

Rouva MacBain avasi oven ja vilkaisi asehuoneen puolelle. Meteli siellä ei ollut vielääkään kokonaan vaimennut. Takkeja riisuttiin ja sisäkköjä juoksutettiin. Vieraille tarkoitettussa portaikossa hän huomasi Majurin. Piti yrittää muistuttaa tyttöjä olemaan varuillaan. Miehellä oli aina käydessään paha tapa penkoa paikkoja ja sen jälkeen tavaroita oli aina kateissa. Edellisenä vuonna kadonneet hopeiset Regency-munakupit olivat kateissa edelleen, ainakaan hän ei ollut niitä mistään löytänyt.

Majuri Cecil Ogilvy-Sinclair odotti myös innolla pääsyä kuumaan kylpyyn. Ajatuskin aiheutti nautinnollisen huokauksen ja toi mieleen kupariammeen kotona Stronachin linnassa. Mutta täällä vanhassa sukutalossa hänet oli alennettu vieraille varattuun kerrokseen, jossa oli niin pieni ja kurja amme, että hän tuskin mahtui siihen. Yritä tottua, tilanne on vain väliaikainen, hän hoki itselleen. Vanha katkeruus pukkasi Cecilillä kuitenkin pintaan. Hän olisi omasta mielestään ollut paljon parempi lordin arvonimen perijä kuin vanhempi veljensä Hamish. Kiivetessään portaita hän ei voinut olla miettimättä heidän yhteistä lapsuuttaan. Hamish oli aina juoksennellut pitkin perintömaita paljain jaloin ja vaatteet riekaleina, veljeilyt palvelusväen kanssa – ehdottoman sopimatonta ja vastenmielistä Ceci-

lin mielestä. Hän oli itse ollut aina täydellinen herrasmies, perhearvojen uskollinen kannattaja ja elämän upeita nautintoja rakastava. Hän oli harrastanut taiteita, kulttuuria ja kirjallisuutta. Kaikkea, millä oli elämässä merkitystä. Hän oli ollut hyvä pianisti jo kahdentoista ikäisenä. Ranskalaiset viinit hän tunsi a:sta ö:hön. Useimmat lordi Byronin runot hän osasi ulkoa jo neljäntoista ikäisenä. Hän olisi omasta mielestään ollut *ehdottomasti* parempi lordin arvonimen haltija kuin likainen ja rääsyläismäinen veljensä, joka ei erottanut Manetia Mozartista. Loppujen lopuksi isä oli kuitenkin lähettänyt Cecilin armeijaan, ylipuhuttuaan vanhan tuttunsa omasta rykmentistään ottamaan poikansa sotilas-koulutukseen. Cecil oli pinnistellyt juuri sen verran, että oli ylennyt majuriksi ja laskenut sen varaan, että palkka siitä yhdessä perheen maksaman elinkoron kanssa riittäisi eläimeen. Isä oli aina ollut kitsas. Kun Cecilin makutottumukset vaativat paljon enemmän, hän oli siirtynyt viljelemään toista luontaista ominaisuuttaan, uhkapeliä korttiringissä.

Korttipöydässä hän myös loi omaisuutensa. Ei voittamalla pelissä – hän oli surkea pelaaja – vaan valitsemalla oikein, kenelle hävisi. Lordi Elsmeren pelialissa hän tutustui Drysdalen markiisittareen, Bertachin markiisiin ainoaan tyttäreeseen. Tämä oli häntä hieman vanhempi, vähän pulukka ja muutenkin tavanomaisen näköinen, mutta pukeutui elegantisti ja oli paljon varakkaampi kuin Cecilin isä. Cecil hävisi markiisittarelle paljon enemmän kuin mihin hänellä olisi ollut varaa, mutta paikkasi tappionsa niin riehakkaalla suhteella markiisittareen, että siitä tuli Lontoon kuumien puheenaihe. Viulut maksoi tietenkin markiisitar. Avioliitto solmittiin vain kolmen kuukauden seurustelun jälkeen hulppeissa häissä Stronachin linnassa, jonka morsian omisti Skotlannissa. Pariskunta kuitenkin asui Lontoon-talossaan Regent's Parkissa, kesät markiisittaren huvilalla Ranskan Bordeauxissa ja aina väliin vaihtelun vuoksi

naisen omistamissa pikku taloissa eri puolilla Eurooppaa, heidän tyyliinsä sopivissa paikoissa. Kuitenkin joka kevät Cecil palasi Loch Downiin kevättanssiaisten aikaan.

Juuri ennen kuin pääsi huoneeseensa, hän kuuli takanaan nimeään huudettavan. Cecil kääntyi vain nähdäkseen hengästyneen miespalvelijan portaiden päässä. ”Anteeksi, sir, mutta leskikreivitär haluaisi keskustella kanssanne.”

”Mitä nyt?” Cecil mutisi äkäisenä. Keskustelu äidin kanssa oli vihoviimeinen asia, jota hän kaipasi. Raskaasti huokaisten hän nojautui tammipuiseen kaiteeseen, ennen kuin kääntyi kannoillaan ja lähti laskeutumaan portaita alas miespalvelijan helpotukseksi. Tämä ei todellakaan halunnut joutua kertomaan leskikreivittärelle, että tämän pyyntö oli torjuttu.

Kun Cecil asteli etuovesta portaille, hän näki äitinsä auton jo odottamassa häntä ovi auki. ”Äiti”, hän hengähti väsyneesti noustessaan autoon, ”miksi haluat autokyydin kotiin, kun talosta toiseen on vain kahden minuutin kävelymatka?” Leskikreivittären koti Drummond House sijaitsi todellakin aivan Abbeyn vieressä, ympyränmuotoisen puistotien toisella laidalla. Angus oli joskus onnistunut iskemään tennispallon Abbeyn pihasta isoäidin talon etuoveen. Tämä ei tietenkään ollut tempusta mielissään, koska matkalla pallo oli särkenyt kukkamaljakon. Pojassa oli Cecilin mielestä yhtä vähän lordiainesta kuin isänsäkin mielestä. Maailmassa ei ollut lainkaan oikeudenmukaisuutta.

”Ladyn ei tarvitse kävellä kotiinsa, varsinkaan jos istuu jo valmiiksi autossa. Kiitos, Lockridge.” Leskikreivitär antoi kuljettajan auttaa hänet autosta, kun oltiin perillä Drummond Housen etuovella. Cecil pääsi autosta ulos omin avuin toiselta puolen.

Talo oli kaunis murattiköynnösten peittämä ja kartanotyylinen rakennus, peräisin 1840-luvulta, kun se rakennettiin korvaamaan tulipalon runtelema Abbey. Tuohon

EKSENTRINEN SUKU, SKOTLANTILAINEN KARTANO JA YKSI MURHA

1930-luvulla mystinen kulkutauti leviää Skotlannin nummiseuduilla. Inverkillenin vanha ja arvokas suku onkuitenkin enemmän huolissaan sukukartanonsa Loch Down Abbeyn siisteydestä ja palvelusväen moitteettomuudesta, kun he ovat lukittautuneet kartanoonsa kulkutaudin ulottumattomiin.

Vaarat eivät kuitenkaan jää kartanon seinien ulkopuolelle, kun perheen pää, Inverkillenin lordi, löytyy kuolleenä salamyhkäisten tapahtumien seurauksena. Poliisi julistaa tapahtuman onnettomuudeksi, mutta taloudenhoitaja, rouva MacBain, ei ole asiasta lainkaan yhtä varma. Muiden keskittyessä joutenoloon hän alkaa selvittää tapahtunutta – omien töidensä lomassa, tietenkin.

Beth Cowan-Erskinen esikoisromaani *Loch Down Abbey* on oikea herkkupala Agatha Christien ja Downton Abbeyn ystäville sekä murhamysteeri, joka heittää lukijan keskelle salaisuuksien vyyhtiä Skotlannin ylämaan hämyisillä nummilla.

ISBN 978-952-376-863-5
84.2

www.bazarkustannus.fi